

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 44. S. Bernardus Salerni.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII.
A.C. 1137.

§. XLIV.

S. Bernardus Salerni.

Chro. Benev.
Chron. Cass.
IV. c. 126.

In Italia ubi Rex Rogerius comperit, Lotharium Imperatorem recessisse, ex Sicilia rediens Apuliam intrat, totam provinciam igne ferroque vastat, plerasque urbes ad deditionem compellit, quas inter fuit Capua, in quam gladio & flammis insæviit, ut nec loci Sanctitas Ecclesiis prodesset. Dederunt se Beneventani, ut totius urbis excidium effugerent, rursusque Antipapam venerari cœperunt. In tanta calamitate Innocentio Papæ visum, S. Bernardum mittendum esse, qui inter Regem & novum Ducem Apulie Rainulphum pacem reducere conaretur. S. Abbas Regi denunciavit, si conflictum cum hostibus iniret, futurum esse, ut vinceretur & probrose fugeret. At Rex cum se viribus superiorem cerneret, spreta admonitione, Ducis copias invasit; sed prælio victus, & fuga indecora se periculo eripiens, S. Bernardi vaticinium implevit. Tunc vero pacis condiciones audire statuit, & suadente Bernardo consentit, ut Cardinales tres ex Innocentii Fautoribus, qui ejus electioni interfuisent, & tres alii ex Anacleti Sectatoribus venirent, & Regem edocerent, quæ in electione tam unius quam alterius acta fuissent. His deinde perceptis illi parti-

vit. Bern.
tib. II.

ti, pro qua æquitas pugnare videretur, se jungeret. Non enim ignorabat Rogerius, si se & regnum suum exciperet, totum orbem Christianum Innocentio parere.

Cum igitur ista exsequi utrinque constitutum fuisset, Innocentius Papa Salernum, ubi Rogerius Regiam fixerat, misit duos Cardinales, Aimericum Cancellarium, & Gerardum, cum S. Bernardo, Anacletus vero Antipapa Cardinales tres Matthæum Cancellarium, Petrum Pisanum, aliumque nomine Gregorium. Rex primum Innocentii electionem per dies quatuor a mane usque ad noctem, mira omnino patientia, pensavit, & quadriduo sequente adjuncta, quibus Anacletus electus fuisset, eadem diligentia discussit. Tumque, populo & Clericis Salernitanis, Episcopis, Abbatibusque, qui ibi degebant, congregatis, edixit, se solum hanc quæstionem solvere non posse; *quare, si bis Cardinalibus videatur, inquit, formam utriusque electionis conscribent, & duo Cardinales alter hujus & alter illius partis mecum in Siciliam trajicient, ubi me Festum Nativitatis Domini celebraturum spero. Tunc Episcopos, ceterosque viros sapientes, quorum secutus consiliū hactenus pro Anacleto steti, colligam, ac ex ipsorum sententia causam istam terminabo.* Gerardus Cardinalis respondit:

E e e 4   Scias

Sæcul. XII. *Scias velim, nos quidem Formam electioni*
A.C. 1137. *Innocentii Papæ non esse literis consignatos; satis tibi viva voce adjuncta omnia exposuimus; sed, si ita vis, Cardinalis Guido de Castello te in Siciliam navigationem sequatur. Aliquis etiam Cardinalium ex parte Anacleti missus.*

Ceterum cum causa de utroque Papa adhuc Salerni discuteretur, S. Bernardus præsentem Rege sermonem contulerat, cum Petro Cardinale Pisano, qui in arte bene dicendi, & in utraque tam legum quam Canonum Jurisprudencia præcipuus habebatur ab omnibus. Postquam Petrus pro Anacleto perorasset, Bernardus, scio, inquit, *Petre, te virum sapientem & literatum esse; & utinam sanior pars & honestiora te occupassent negotia sine dubio nulla tibi refutando par esset fecundia. Nos vero agrestes, sæpius legibus quam pragmaticis acclamationibus assueti, institutum silentium teneremus, si causa fidei non urgeret.* Maxima deinde dicendi vi unitatem Ecclesiæ commendabat, ostendens, Rogerium Regem viam bonam & rectam certissime non tenere, cum solus, ceteris omnibus Principibus adversantibus, Anacleto faveret. Tandem Petro Pisano validissimis argumentis persuasit, ut Romam rediret & Innocentio Papæ reconciliaretur. Regem autem Rogerium avaritia in schismate detine-

Petrus Cardinalis convertitur.

tinebat; quippe Ecclesie Romanae patri-
 monia, ad Montem Cassinum & Beneven-
 tum posita, usurpaverat, quae, si diffi-
 cilem se praeberet, & differret Innocentio
 subijci, tandem in mercedem obsequii,
 iustis titulis, a Romana Sede obtinere
 sperabat.

Saecul. XII.
 A.C. 1138.

Quin nec miraculum, a S. Bernardo
 in illa commoratione patratum, Rogerio
 aliam mentem indere valuit. Quidam
 vir nobilis & omnibus notissimus Salerni
 aegrotabat, cujus morbus omnium Medi-
 corum artem superaverat, quamvis illa
 aetate Salernitanos praeter ceteris urbibus
 medicinae studium celebraret. Ei per
 quietem revelatum, in illam civitatem
 Virum Sanctum advenisse, cui donum
 morbos sanandi datum esset; ipsum er-
 go quaerere, & de aqua illa, qua manus
 abluisset, bibere jubebatur. Paruit mor-
 bidus & sanitatem recuperavit. Hoc mi-
 raculum tota urbe vulgatum ad Regis
 quoque & omnium procerum aures per-
 venit.

Cum Guibaldus Abbas Montis Cassi-
 nensis Rogerium cerneret toti late regio-
 ni dominari, & missis nunciis pacem petiis-
 set, respondit Rex; nunquam se passurum,
 ut Monasterio Cassinensi praeeset Abbas,
 quem Imperator creasset, & si Guibaldus
 in suam potestatem redigeretur, sciret,
 quod elisis suspendio faucibus periturus

Chron. Cass.
 IV. c. 127.

E e e s   e s s e t .

Sæcul. XII. A.C. 1138. effet. Tunc vero Guibaldus, intelligens, suam præsentiam nocere monasterio, seque vitam temere periculo exponere, clam noctis beneficio usus, fuga se se prripuit, die secunda Novembris. Tum datus ad Congregationem Cassinensem literis suavit, ut alium Abbatem sibi eligerent. Ipse vero ad priorem suam Abbatiam Stabulensem rediit. Ergo duodecimo postquam recessisset die Monachi Cassinenses Abbatem eligunt Rainaldum Colementanum olim Rainaldi Etrusci æmulum, qui petitas a Rogerio Rege inducias obtinuit. Ceterum hic clauditur Chronicum Cassinense, a Petro Diacono & ejusdem Monasterii Bibliothecario continuatum.

6. 128.

§. XLV.

Anacleti Antipapæ obitus.

Chro. Benev. vit. S. Bern. II. c. 7. n. 47. Sub initium anni sequentis millesimi centesimi trigesimali octavi, die septima Januarii rebus humanis ereptus est Romæ Petrus Leonis, postquam annos ferme octo Anacleti Papæ nomen gessisset. Clam ab amicis sepultus est, ut locus sepulchri celaretur Catholicis. Tunc vero factionis ipsius Cardinales, communicatis cum defuncti consanguineis consiliis, ad Rogerium nuncios mittunt, qui ejus obitum indicarent, Regisque voluntatem explorarent, an alium Papam eligi præ-